

הדייג שידע לספור כוכבים

היה היה פעם דייג בשם מישלינו, שידע לספור כוכבים. הוא חי כל הזמן בודד על סירת הדייגים שלו, וכדי להפיג שעמום ולא להרגיש בודד, הוא הביט בכוכבים, ספר אותם ונתן להם שמות. כשבלילות הקיץ התחרו הוא וחבריו בספירת הכוכבים, הוא ניצח תמיד.

אמרו לו: "כמה כוכבים במשולש שבין קסיופאיה, כוכב הצפון וזה שנראה כמו מדליון?" והוא מיד ספר אותם, בלי לפסוח על אף אחד: "שם יותר לימין שמונה מאות עשרים ותשע. וזה שזורח מעלינו שמונה מאות ושלושים, וזה שכמעט הסתתר אחרי הירח שמונה מאות שלושים ואחד.. והאחרון שהולך כבר לישון.."

יום אחד עברה בכפר נסיכה אחת, שבאה לקנות פרחים לחתונתה עם הדוכס עמנואלו דה ולנציאנו, כפי שאביה, המלך גרבזו, צווה עליה. אך המרכבה שלה נכנסה לבור שבדרך, וגלגל אחד נשבר לאלף חתיכות. הנסיכה נאלצה לחפש לה מקום לינה בפונדק שכפר.

אנשי הכפר שמחו מאוד, כי לא הייתה להם אף פעם ההזדמנות לראות נסיכה של ממש, וזו דווקא ידועה הייתה כיפה מאוד ומושכת. לכן התקבצו רבים מבני הכפר לפני הפונדק בה היא התגוררה, כדי להביט בה בלי להפריע את מנוחתה. אבל לא הצליחו לראותה.

הנסיכה הייתה עצובה מאוד, כי לא רצתה כלל להתחתן עם הדוכס עמנואלו דה ולנציאנו, בחור גס מראה עם שערות הנופלות לו על העיניים. כשכולם הלכו לישון, היא יצאה לגינה והתיישבה ליד הגדר, בין עץ הרימון ועץ המשמש.

פתאום שמעה קול מעבר הגדר: "שש מאות שבעים ושתיים כמו קיפוד קטן, שש מאות שבעים ושלוש כאילו שהזמן נעצר. ואחריו הקטן שקצת זז, ואולי לא. שש מאות שבעים וחמש שם כולם

מאושרים, שש מאות שבעים ושש איפה שהמלכה משתעשעת עם בנה.."

הנסיכה הקשיבה והציצה בין העלים סקרנית לראות מי שם משחק כאילו בכדורת. "האם אתה סופר את החלומות שלך שעוברים לך בראש?" שאלה את הבחור שראתה שם. "לא, אני סופר את הכוכבים שאלוהים שם בשמיים. אני מגלה כל פעם חדשים ושמח לראות כמה טעם מיוחד נותנים לנו החיים."

הנסיכה אמרה למישלינו לעבור את הגדר, ואחרי כן הם עברו את הלילה ביחד, חילקו ביניהם את השמיים וספרו כוכבים. עד הבוקר מישלינו הספיק לבקש את ידה של הנסיכה שלוש פעמים ושלוש פעמים היא הסכימה לו.

בבוקר מישלינו התלבש יפה והלך למלך גרבזו. המלך היה צופה כוכבים נלהב והביט בשמיים דרך הטלסקופ הגדול שלו. "אם אתה רוצה את ידה של הנסיכה תענה לי רק על השאלות: מה הם הכתמים שעל הירח ולמה הירח זורח כל כך חזק בקיץ?" ומישלינו ענה: "הכתמים הם הימים שבהם הדגים קופצים ברשתות הדייגים, והירח זורח חזק כי הוא מכוסה באבק הכוכבים."

המלך הסכים לתת את הנסיכה למישלינו, אם רק יתאר לו את הטבעות של שבתאי ואת התושבים שעל צדק.

מישלינו והנסיכה התחתנו תחת כיפת השמיים מלאת כוכבים. החגיגה הייתה שמחה מאוד ולאיש לא היה זמן לפהק. הם חיו מאושרים ושמחים מאוד.